

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Iulianu Autokratoros Ta Sōzomena, Kai Tu En Agiois
Kyrillu Archiepiskopu Alexandreias Pros Ta Tu En Atheois
Iulianu Logoi Deka**

Julian <Römisches Reich, Kaiser>

Lipsiae, Anno MDCXCVI.

Ad fragmentum epistolae

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

urn:nbn:de:hbz:468-1-1694

Ibid. C. lin. 2. 3. Ἀλλ' Ἐπίτηδον των) Fuit eo nomine insignis quidam Ari-anæ sectæ fautor Episcopus, qui ut Constantio gratificaretur magna in Catholicos sævitia grassatus est: de quo Athanasius ad Solit. Sed is Centumcellensis Episco-pus in Thuscia fuit, non in Gallia. Forte Κενταύριον, pro τῶν Γαλλιῶν scripsit Julianus. At Ammianus, qui hæc ad Julianum mandata perferret, Leonem Quæ-storem in Gallias missum refert.

AD FRAGMENTVM EPISTOLÆ.

Hæc illa lacinia est, quæ epistolæ ad Themistium intexta erat, vt ad illam monuimus: quam ideo separatam edidimus. Est autem epistolæ pars, quam ad Pontificem aliquem scripsit, vt in ea, qualem se domi forisque præstare eius ordinis homines deberent, exemplar statueret. Ac multa sunt in hoc Fragmento, quæ ad Christianorum imitationem a suis obsequiari voluit. Quan-quam aduersus sanctos Prophetas, & Christianos ipsos, quædam impie stolidæ que iaciatur.

Pag. 295. B. lin. 2. καὶ τὸν μέγαν Ἐμπεδότιμον) Huius meminit in Cæsa-ribus. Vide Suidam.

Pag. 297. C. lin. 6. Φεῦ τῷ Διδυμαῖ) Apollinis Didymæi: de quo Stra-bo, Plinius, Lucianus de Astrologia.

Pag. 301. B. lin. 9. 10. Καθάπερ γὰρ ὁδὲ ὁδός) De hoc ritu insignis est Athenæ locis in fine sexti; vbi de antiquæ frugalitatis ac parsimoniae vestigiis, quæ in sacris adhuc retinebantur: 'Οδός τε γὰρ πορεύομεθα τελαγμένας καὶ ωεσμένας, καὶ τελαγμένα φέρομεν καὶ λέγομεν ἐν ταῖς ἔυχαις, καὶ δρῶμεν ἐν τοῖς ιερογρυλαις, ἀφελῆ τε τάῦτα καὶ λιπά. καὶ ὁδὲν πλέον τῶν πατῶν φύσιν ὅτε ήμεροι, καὶ τὰ σώματα ἔχοντες ὅτε ἀπαρχόμενοι ἐσθῆτας τε ἔχομεν καὶ ϕοδόστεις ἐπιελένεις. πλάγια τε ταῖς πεφαλαῖς πεινάμεθα περβατίων δερμάτων δασεῖς. περάμεα δὲ καὶ χαλιᾶ τὰ διαπονήματα πομπόμεν.

AD CAE S A R E S.

QVIDAM hunc librum eum esse suspicati sunt, qui & Κρόνια dictus sit: quios refellit Suidas; qui non solum distinguunt, sed etiam e Cronis de Empe-dotimo locum affert, qui in Cæsaribus minime repertitur. Codex Hen-rici Stephani, qui in Londonensi bibliotheca seruat, in Catalogo librorum eius recenset Συμπόσιον, η Κρόνια. neque porto Cæsarum meminit.

Pag. 306. A. lin. 5. τὸ μὴ παλαιγέλασα φράσα) Huius loci sententia, quum non adeo retrusa sit, minimè ab Interpretibus expressa est. Est autem eiusmodi: Quum Saturnalia sint, & hoc ipso tempore ridendi ac dicta iaciendi licentia tribuatur: tamen quod faceti nihil ac iocosi nouerim, res esse cura digna videtur, nihil ut ridiculum ac frigidum in iocando mibi excidat. γέλοιον hic pro ioco suumitur: at παλαιγέλασον pro frigido & inepto: quod Græci ψυχρὸν vocant: in quod incurunt proprie, qui αφυάς & inepte iocantur. Cicero in Oratore ad